

Kuzgun sekerek yoğun sis perdesinin içine atladı. Dağılarak uzayıp giden, içinde hiçbir hayat belirtisi bulunmayan sis katmanlarının diğer tarafından bulunduğu yere gri bir ışık sızıyordu.

Boşluğu varlığıyla doldurmak ister gibi gıktadı. Sesi, uzun ve mutlak “a”larda yavaş yavaş kaybolup gitti.

“Clara!”

Yusuvarlak gözleri, hınzır, neredeyse gaddarca bir neşeyle parlıyordu. Ardından, kapkara gözbebeğinin içinde açık renk bir gölge belirdi. Toprağın altındaki bir tünelde zar zor ilerleyen, kıvrıkcık saçlı küçük bir kızın gölgesi. Görüntü netleşti, karanlıklaşti. Kuzgunun neşeli gözlerinin aynasını terk ederek sis katmanlarına daldı. Kuzgun, arzu ettiği görüntüden hoşnut, boğuk sesiyle son bir çığlık attı.

Clara toprak koridorda öne doğru eğilmişti. Kırılğan madde, yerini beyaz ve pürüzsüz bir taşa bırakmışti. Arkadan Bay Li'nin sesi geliyordu.

“Yer değıştirmeliyiz!”

“Hayır, henüz değıl! Bay Li, tahammül edilmez birisiniz!”

İki siyah botun darbelerinden kaçmaya son anda fırsat buldu. Kot pantolonuna nemli toprak bulaşmış Gauvain, nefes nefese, onun hizasına geldi. Taş tünel yavaş yavaş daraldıkça, onlar ilerlemek için daha çok çaba gösterdikçe, soludukları hava da azalmaya başlamıştı.

“Bay Li, şu anda herhangi bir tehlike yok. Yani bu taktiğiniz...”

Clara kıkırdamasını bastırdı. Genç oğlan bakışlarını ona doğrulttu. Suçuna ortakmış gibi, kaşlarını kaldırarak susmasını işaret etti.

Tünelin içinde yaşlı adama doğru sürünerek, “Eğleniyorsunuz, değil mi Bay Li?” diye yeniden seslendi Gauvain. “Solucanlar gibi kıvrılıp bükülmemiz sizi güldürüyor. Bu sonuncu yer değiştirdik! Guguk Teyze, her şey yolunda mı?”

Grubun arkasındaki yaşlı kadın eliyle “iyiyim” işareti yaptı.

“Yolunda, Gauvain. Ama bu kez öne ben geçebilir miyim? Arkada olmak pek hoşuma gitmiyor. Sanki bir şey beni takip ediyormuş gibi hissediyorum.”

Gauvain aniden durdu. Clara çaktırmadan biraz doğruldu. Hepsi suspus olmuşlardı.

“Endişelenmeyin” diye yeniden söze başladı Guguk Teyze. “Ben zaten her zaman takip ediliyormuşum gibi hissedirim. Eminim yalnızca rüzgârın sesiydi. Önden gelen bir gü-rültü bile olabilir. Beni bilirsiniz...”

Gauvain yeniden grubun arkalarına doğru sürünmeye başlamıştı.

“Bu ayakkabılarla kafamı kırmazsam iyi! Ah... ama... Clara? Sanırım geriye doğru kayıyorum. Öyleyse... Ne zaman yukarı çıkmaya başladık?”

“Hiç bilmiyorum! Bay Li? Bu bir yerlere ulaşacağımız anlamına geliyor olabilir mi?”

“Ben nereden bilebilirim ki çocuklar? Bana, sanki tüm tatillerimi cinlerin ülkesinde geçiriyormuşum gibi sorular soruyorsunuz. Her halükârda, eğer bir yerlere ulaşmak üzereyseniz tünelden ilk olarak benim çıkmam gerektiğinde ısrar ediyorum!”

Clara adama öne geçmesi için işaret etti. Bay Li'nin önden gitmeyi istemesinin, onları korumaktan ziyade merakından kaynaklandığından şüphelense de, adamın bu isteğini reddetmek için herhangi bir neden göremiyordu.

Yokuş iyiden iyiye dikleşmişti. Clara yorulmaya başlamıştı. Yola koyulalı ne kadar zaman geçtiğini artık bilmiyordu. Hiç kuşkusuz saatler olmuştu... Bay Li'ye tam da bir kez daha bir yerlere ulaşıp ulaşmayacaklarını soracaktı ki önde ilerleyen adamın iki tarafından küçük, gri bir ışık huzmesi belirdi.

Clara'nın arkasında bulunan Gauvain, “Çinlilerin gölge oyununa benziyor” diye fısıldadı.

Clara gülmemeye çalışıyordu. Nihayet yolun sonuna geldikleri için mutluydu.

“Burada hiçbir şey görünmüyor!” diye haykırdı Bay Li.

Hemen ardından, sanki görünmez bir güç vücudunu yukarı çekiyormuş gibi tünelin ucunda kayboluverdi. Clara onun arkasından dışarı uzandı.

Gerçekten de hiçbir şey görünmüyordu. Etrafını saran, neredeyse içilebilir hissi yaratacak kadar nemli, gri bir sis, dolambaçlı katmanlar halinde tünelin içine doluyordu. Dirseklerinden kuvvet alarak tünelden çıktı.

“Buradayım Clara.” Yaşlı Çinli adam kızın elini tutarak onu kendine doğru çekti. “Hakikaten hiçbir şey görünmüyor.”

“Günlerin Sisi burası olmalı. İki dünya arasındaki geçit.”

“Ben burayı... daha ışıklı... belki biraz daha pembemsi... sanki seher vakti gibi hayal ediyordum. Ama ne de olsa ihtiyar bir romantiğim...”

“İhtiyar değilsiniz Bay Li.”

Gauvain’in tünelden yükselen sesini duydular. “Birbirinize iltifat etmeyi bitirdiğinizde Guguk Teyze’yi buradan çıkar mama yardım edebilir misiniz?”

“El ele tutuşalım” dedi Bay Li.

Hepsi tünelden çıkınca temkinli adımlarla ilerlemeye başladılar.

Clara etrafına bakınıyordu. Sisin içinde, bu pamuğumsu sessizlikte yürümek hoşuna gitmiyordu. Önünde yürüyen Bay Li’nin ve arkasından gelen Guguk Teyze’nin ellerini sımsıkı tutan elleri hafifçe titriyordu. Aziz Jean gecesinde, bem-

beyaz giysileri içinde birbirlerine sarılmış B  b  ¹ ile Antoine'ın artık uzaklarda kalan görüntülerini, hatırlayabildiği kadarıyla gözünün önüne getirerek kendini yüreklendirmeye çalıştı. Sonra bir an annesiyle babası geçti aklından, bu yolda cesaret kazanmak için onlara seslenmemiş olduğunu fark etti. Hatıraları gitgide silikleşiyordu. Hatırlamaya ne kadar çalışırsa çalışsın, kederi bile artık uzaklarda kalmıştı. Kararlılığı üzüntüsünü bastırmıştı.

Bay Li aniden durdu. Clara ona çarptı ve adamın sırt kaslarının gerginleştiğini hissetti.

“Sen!”

Clara tiz bir kahkaha duydu. Bay Li'nin yüz hizasında, tam karşısındaki yaratığın boyu ancak birkaç santimetreydi. Kıvrak bir çeviklikle uçuşurken, adama bir kez daha g  ld  g  nde bembeyaz, parlak, sivri dişleri meydana çıktı. Çıplak vücudunu, uzun kızıl saçları örtüyordu. Parmağını Bay Li'nin burnuna doğru uzattı.

Sonra aniden y  n değiştirdi. Az görülen bir zarafetle, sanki havaya bir mesaj yazıyormuş gibi, kışkırtıcı bir dansa başladı. Ardından birden onlara döndü, bir an havada asılı kaldı ve aniden Bay Li'nin boynuna saldırdı. Bay Li sırtüstü düşüyordu ki Clara onu kendine siper edip ileri iterek adamın dengesini yeniden bulmasını sağladı.

Aslında buna gerek yoktu. Yaratık Gauvain'i ve oğlanın havaya kaldırdığı yumruğu bile görmezden geldi. Oğlan, bir-

1) Elisabeth isminin kısaltması. (  .n.)

denbire elleriyle karnını tutarak dizlerinin üzerine çöktüğünde kötü kötü güldü ve yanından ayrıldı.

Bay Li çığlık attı. Clara, yaratığın minicik dişlerinin onun kıpkırmızı boynuna kapandığını gördü.

Bay Li'ye yardım etmek istiyordu ama felç olmuş gibiydi. Göğsünün tam ortasına şiddetli bir yumruk yedi. Acıdan çenesini sıkarak bir dizinin üzerine çöktü. Gözleriyle saldırganı bulmaya çalıştı ama yol arkadaşları ile periden başka kimsecikler görünmüyordu. Peri, Bay Li'ye bir kez daha saldırmak üzere hız almak için geriledi. Adamın hemen yanı başında ortaya çıkan, tuhaf şekilde uzun karaltı onu pek endişelendirmemişti.

Sarı saçlar, üzerine fazlasıyla küçük gelen elbiseler ve Gauvain'ın sırt çantası. Bu değişimle ağzı bir karış açık kalan Guguk Teyze, periyle aralarında dikilen bu tehditkâr genç adama baktı. Sonra başını Clara'ya doğru çevirip bir çığlık attı.

“Gauvain! Hayır!” diye bağırdı Bay Li. Perinin delik deşik ettiğini zannettikleri yerde kan olmadığını ona göstermek için elini boynuna götürdü.

Clara adamı anlamıştı. Korkuyla, boğuk bir çığlık da o attı. “Gauvain, hayır! Bu sadece bir göz yanılması!”

Ama bu onun sesi değildi. Sanki daha kalındı. Guguk Teyze ayağa kalkması için ona yardım etti. Ağrısı hafiflemişti. İnce uzun elleri kendisine yabancı geldi. Ellerini yüzüne götürdü. Parmakları daha ince hatlı, daha zayıf ve oyuklu bir

çehreye dokundu. Bir erişkinin çehresi... Bağırarak istedi ama Gauvain'i görünce bu isteği yarım kaldı.

Gauvain sırt çantasının bir darbesiyle periyi kendilerinden birkaç metre öteye fırlatmıştı. Sis, yaratığın üzerine kapılarak onu sessizliğin ve karanlığın içine gönderdi.

“Ona vurmamalıydın” diye kızdı Bay Li. “Onunla ben savaşmalıydım. Ben. Yalnızca ben. Bana saldırıyordu. O benim ülkemden!”

Clara'yla Guguk Teyze şaşkın şaşkın bakıştılar. İkisi de kızıl saçlı, bembeyaz tenli, tüm vücudu kızıl çillerle kaplı bir peri görmüşlerdi. Gauvain nefes nefese sırt çantasını yere attı.

“Yapılması gerekeni yaptım.”

“Hiçbir şey anlamıyorsun. Burada sınavlar olacak! Her birimiz için ayrı ayrı sınavlar! Bu benimkiydi!”

Gauvain cevap vermek için ağzını açtıysa da Bay Li'nin yüz ifadesi onu konuşmaktan alıkoydu. Adamın bakışlarını takip ederek yavaşça arkasına döndü.

Gözleri öfkeden çakmak çakmak, devasa bir ejderha, pençeli patileriyle sis örtüsünü yırtarak ağır adımlarla onlara doğru ilerliyordu. Topluluk hareket etmeye fırsat bulamadan, sipsivri dört tırnaklı pençesini afallayıp kalmış Gauvain'e doğru savurarak oğlanın kolunu yaraladı. Bu sefer kan akmıştı. Ama Gauvain bağırmadı.

Yalnızca, “Savaşmadan olmaz!” dedi.

Eğilerek Clara'nın yanına bıraktığı çantasını karıştırdı.

“Savaşmadan olmaz!”

Sesi, Günlerin Sisi’nde yankılandı. Ejderha arka ayaklarının üzerinde şaha kalktı.

“Bu artık bir göz yanılması değil” diye mırıldandı Clara.

Bu artık bir göz yanılması değil, bu bir kâbus. Bu artık bir göz yanılması değil, geri dön... Bu gerçek!

Kuzgun, sis katmanlarının içinde, kanatları yere değecek kadar alçaktan süzülüyordu. Ortalık yeniden sakinleşmiş, endişe verici bir hal almıştı. Genç kızın biraz önce dehşetle dikildiği yere konarak toprağı eşeledi. Yalnızca onun tanık olduğu tuhaf sahnenin yaşandığı bu yerde, pençesinin hemen altında yeşil bir mantar büyümüşü. Mantarı nazikçe gagasına sıkıştırarak havalandı. Sis perdesi önünde aralandı. El değmemiş bir fundalık ve daha küçük, daha sevimli kuşların cıvılda-yarak onu karşıladıkları hoş bir koruluk çıktı ortaya.

Mantarı olabildiğince büyük bir dikkatle, koruyucu bir dişbudak ağacının dibine bıraktı. Sonra yeniden havalanarak gözden kayboldu.

FUNDALIKTAKİ EV

Daha önce hiç bu kadar tuhaf bir mantar görmemişti. Debeleniyor, kendine özel bir yer açmak istermiş gibi diğer mantarları kenara itiyordu. Hatta onun iki veya üç kez viyakladığını bile zannetti.

Aslında mantar toplamak sessiz sakin bir işti. Ama bu mantarı yakalayabilmek için peşinden koşması, kaçırmamak için toprağın üzerinde avuçlarıyla hapsedmesi gerekmişti. Bu sırada dizleri yaralanmış, önlüğü toprak içinde kalmış, elbisesi birkaç yerden yırtılmıştı. Bu öğleden sonra evin kapısı önünde oturup yırtıkları dikmesi gerekecekti. Bayan Hums'ın ona, her zamanki gibi, "Rahatlamanın ve düşünmenin en iyi yolu dikiş dikmek. Sağ elini kullan. Sol elini cebine sok ve ona asla güvenme" diyeceğinden emindi.

Bu erişkin vücuda hâkim olmakta arasıra zorlanıyordu. Büyümeye alışacak vakit bulamamıştı. Maceracı uzun bacakları sanki hep bir adım önünde yürüyor gibiydi. Kalçalarını Bayan Hums'ın cilalı mobilyalarına çarpıp duruyordu. Ve kollarını ne yapacağını bir türlü bilemiyordu.

O uzun sis tünelinden geçtiği gün çocukluğu, sanki bir tüy gibi havalanıp uzaklaşarak, geride, yalnızca bir zamanlar on iki yaşında olduğunu hatırlatan hüzünlü bir hatıra bırakmıştı...

Çocuk vücudunu özlüyor, Profesör Hums ile karısının bazı konuşmalarını tam olarak kavrayamadığında hafif bir rahatsızlık hissediyordu.

Zihni karmakarışık ve karanlıktı, hisleri de sanki bambaşka bir hayata aitmiş gibi bulanıklaştığında, kendi yüzünü yalnızca bir kerecik görebilse hafızasının bir kısmına yeniden kavuşacağına inanıyordu. Ama Hums'ların evinde aynalar yasaktı.

Tam olarak yasak değil. Aslında hiçbir şey tam olarak yasak değil. Sadece, evde ayna yoktu. Bir de çalışan duvar saati.

Yalnızca güneşin doğuşu ve batışının iz bıraktığı günler yumuşak bir tatlılıkla geçip gitse de, bazen meydana gelen beklenmedik bir olay bu huzuru bozardı. Bayan Hums'ın köpeği Hermenon'un bir sepeti karıştırarak sonu gelmez bir örgünün iplerini birbirine dolaştırması... Baştankara kuşlarının evin çatısına yuva yapmaları... Her zamankinden daha leziz bir Kâbus bulan Profesör Hums'ın, onu cam bir kavanoza hapsederek pırıldayışını seyretmesi... Pantolon düğmelerinden birinin kopması ve Bayan Hums'ın düğmeyi dikmek için gereken renkte iplik bulamaması gibi.

Genç kızın bakışları sepetin içindeki mantarı aradı. Diğerlerinin altına gizlenmişti. Kahverengi, kırmızı ve siyah renklerdeki hasatın içinde tek bir yeşil leke. Eve dönme vakti gelmişti. Neyse ki bu küçük korulukta kaybolmak olanaksızdı. Diğer tarafa geçemediği sis perdesi boyunca uzanan patika onu doğruca gözetleme alanına götürecekti.